

ለዘገለፈ ሥርየት ወለዘይመጽእ እቅቦት

በስመ አብ ወወልድ ወመንፈስ ቅዱስ አሐዱ አምላክ።

«የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስን ግማደ መስቀል ያስመጣውን ዓፄ ዳዊትን በቅሎ ረግጣ ገደለችው ሲባል ቅር ያሰኛል። ታሪክንም ያቀዘቅዛል።» /በላታ ወልደጊዮርጊስ ወልደ ዮሐንስ / ሥነ ምግባር፣ ገጽ 58/

ድንገተኛ ክስተቶች ብዙ ጊዜ ታሪክን ያቀዘቅዛሉ። አንዳንድ ጊዜ ግንኙነትንም ያሳጣሉ። ከሦስት ሺ ዓመት በላይ እግዚአብሔርን በማምለክ፣ ዐሥራቱን በከራቱን በማውጣት፣ መሠዋዕቱን በመሰዋት ሁለት ሺ ዓመቱንም ክርስቶስን በመስበክ፣ ፍቅርን በመስጠት፣ አገርን በመጠበቅና ሕዝብን በመምራት ታሪክ የሠራችው ቤተ ክርስቲያን መለያየት ገጠማት መባሉ ቅር ያሰኛል። የነቢዩ መሐመድን መልእክተኞች ሳይቀር አክብራ የተቀበለች ቤተ ክርስቲያን ዛሬ ልጆቿ ተወጋዝ ተብሎ ሲነገር መስማት ያስደነግጣል። በእርግጥም እንዲህ ያለው ነገር ብላታ ወልደጊዮርጊስ ወልደ ዮሐንስ እንዳሉት ታሪክን ያቀዘቅዛል። ታቦተ ጽዮንን የተቀበለች፣ ክህነተ አርንን መሥዋዕተ ኦሪትን ለአንድ ሺ ዓመታት የያዘች፣ በጌታችን ከደተ እግር የተባረከች፣ ግማደ መስቀሉን የተከለች፣ ለተሥዋዕቱ ቅዱሳንና ለሌሎቹም ማረፊያ ወደብ የነበረች ቤተ ክርስቲያን ዛሬ ልጆቿ በመለያየት ባዘኑ ሲባል ከመስማት በላይ ምን ቅር የሚያሰኝ ነገር አለ። ከዚህ በላይ ታሪክን የሚያቀዘቅዝ ምን ነገር አለ ?

የመለያየት ምንጭ ሰይጣን ቤተ ክርስቲያንን ለመብተን ዐርፎ አያውቅም። ሰይጣን በትዕቢት፣ በዐመፅና በክህደት ራሱን ከጸጋ እግዚአብሔርና ከማኅበረ መላእክት እንደለየ ሁሉ አዳምንም ከእግዚአብሔር ለይቶት ነበር። በኋለኛውም ዘመን ብዙ ጊዜ ልብ የሚክፍል ነገር እያመጣ ሐዋርያትን ከጌታ፣ እንዲሁም እርስ በእርሳቸው ሊለያዩቸው ይፈልግ ነበር። ማርያም ባለሽቶዋ የጌታን እግር በቀባች ጊዜ ይሁዳ «ይህ ሽቱ ተሸጦ ለድሆች ያልተሰጠው ስለምንድን ነው» ያለው ከጌታ በላይ ለድሆች ተገድዶላቸው ሳይሆን ሠላሳ ብር ቀረብኝ የሚል የተደበቀ ውስጣዊ ፍላጎት ስለነበረው ነው። ጌታም የመለያየት ተንኩሉን ቢያውቅም ሰው ሆኖ የተገለጠው ለአርአያነትም ነውና «ለምቀበርባት ቀን እንድትጠብቀው ተውአት ድሆችህ ሁልጊዜ ከእናንተ ጋር ይኖራሉና እኔ ግን ሁልጊዜ ከእናንተ ጋር አልኖርም» በማለት መለሰ እንጂ «ሌባ» ስለሆንክ ነው ብሎ አሳሳፈረውም። ዮሐ. 12:1-7 ነገር ግን ሰይጣን ሁልጊዜም እንዲህ ዐይነት በተደባበቀና ዓለማዊ ፍላጎት ባልጠፋላቸው ሰዎች እያደረ መለያየትን እንዲያመጣቸው ዐውቀው ይጠበቁ ዘንድ ለሐዋርያት በቅዱስ ጊዮርጊስ በኩል «ሰምየን ሆይ እነሆ ሰይጣን ሊያበጥራችሁ ለመኑ፣ እኔ ግን እምነትህ እንዳይጠፋ ስለአንተ አማለድሁ፣ አንተም በተመለሰህ ጊዜ ወንድሞችህን አጽና» ሲል አስጠንቅቋቸዋል። ሉቃ.22:31 ሰይጣን የምንጊዜም ደካሙ ይኸው ነው። በረባውም ባልረባውም ብንከፋፈልለት

ደስ ይለዋል። እንዲህ ዐይነቱ መለያየት ደግሞ የእምነት መጥፋትንም ያስከትላል። ጌታ «እምነትህ እንዳይጠፋ ስለ አንተ አማለድሁ» ሲል ለቅዱስ ጊዮርጊስ የተናገረው ከእርሱ የሚከብር ሐዋርያ እንደሌለ ዐውቆ ሁሉም በመለያየት እምነቱን እንዳያጠፋ ለማስጠንቀቅ ነውና።

በዚህ ዓመት በቤተ ክርስቲያናችን ለተፈጠረው ውግዘት ምክንያት የሆነው በአሜሪካን አገር የተፈጸመው ሲመተ ኤጊስ ቆጶሳት ነው። የሾሙት አባቶች ስለሁኔታው ያቀረቡት ምክንያት ከላይ ካየነው የጌታ ትምህርት አንጻር ሲታይ ብቁ አይደለም። በእርግጥ የተፈጠሩት ችግሮች እንደተባሉት ናቸውን? የሚለው ጥያቄ ከእውነትና ከታሪክ አንጻር ሲታይም ሚሳን አይደፋም። መፍትሔውስ ይህ ነውን? የሚለውም ሲነሣ ብዙ አስቸጋሪ ነገሮች ይታያሉ። «ወንድሞችህን አጽና» ተብሎ አደራ የተቀበለው የቅዱስ ጊዮርጊስ ተከታዮች እንደቃሉ ቤተክርስቲያንን እያጸኑ ነው ወይስ በራሳቸው መንገድ እየሌዱ ጥንት የተሰደዱትስ ፈተናውን እንዴት ተወጡት? የሚለውንም ማየት ያስፈልጋል። ቅዱስ አትናቴምስ ከአምስት ጊዜ በላይ ከመንበሩ ተሰድዷል። የቤተ ክርስቲያኒቱ ሕጋዊ ትርያርክ ሆኖ እያለ በግፍ ተሰድዶና በመንበሩም ላይ አርዮሳዊ ተተክቶበት እንኳ እርሱ ወደ መንበሩ ለመመለስ ጊዜውን ጠበቀ እግዚአብሔርንም ተሰፋ አደረገ እንጂ ሲኖዶስ አልመሠረተም፣ አንድም ኤጊስ ቆጶስ አልሾመም። በዘመኑ የነበሩ የሮማ አባቶችም የእርሱን ሕጋዊ ትርያርክነት መሰከሩለት እንጂ ሲኖዶስ እንዲመሠርት አልፈቀዱለትም። ቅዱስ ዮሐንስ አፈወርቅም አውደክስያ በግፍ ስታሳድደው ሕዝቡ እርሱን ስለሚወደው ጽብ ተነሥቶ ችግር እንዳይፈጠርና ቤተ ክርስቲያንም እንዳትከፈል ስደቱን በአኩቱት ተቀብሎ ሔደ በዚያም አስተማሪ አገለገለ እንጂ ሲመት ሰጥቶ ቤተ ክርስቲያኑን ከሁለት አልከፈላትም። በቤተ ክርስቲያን ታሪክ ካለፉት አባቶቻችን መካከል ስደትን ምክንያት አድርጎ እንዲህ ዓይነት ታሪክ የፈጸመ አባት የለም።

ለቤተክርስቲያን ስለአሁን ሁኔታዋ ብቻ ሳይሆን ስለወደፊት እጣ ፈንታዋም ከክርስቶስ በታች እንደ አባቶች ሊጨነቅላት የሚገባው አካል የለምና። ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስ «በገዛ ደሙ የዋጃችን የእግዚአብሔርን ቤተክርስቲያን ትጠብቁአት ዘንድ መንፈስ ቅዱስ እናንተን ጳጳሳት አድርጎ ለሾመባት ለመንጋው ሁሉና ለራሳችሁ ተጠንቀቁ» የሚለው የአባቶች ሐላፊነት ከባድ በመሆኑ ነው። ሐዋ. 8 ፈተናዎች እንኳ ቢመጡ እንዴት ማላፍ እንዳለባቸው፣ ከዚህም የተነሣ እውነተኛ መጋቢትነታቸውን እንዳያስታጉሉ «...ከአይሁድም ሴራ በደረሰብኝ ፈተና ለጌታ እየተገዛሁ ዘመኑን ሁሉ ከእናንተ ጋር እንዴት እንደኖርሁ እናንተ ታውቃላችሁ፣ ...ከሚጠቅማችሁ ነገር አንዳች ስንኳ አላስቀረሁባችሁም» በማለት አብነቱን ገልጿላቸዋል። ሐዋ. 20:20-22

ለዘገለፈ ሥርዓት ወለዘይመጽእ እቅቦት

በዕውቀት ከመበልጸግ የተነሣ ቢያደርጓቸው የማያስነቅፉ ነገሮች ቢኖሩ እንኳ ለማያውቀው መሰናክል የሚሆኑ ከሆኑ ይተዋሉ እንጂ «ብታውቅ ዕውቅ ባታውቅ የራስህ ጉዳይ» ተብለው የሚፈጸሙ አይደሉም። ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስ «በአንተ ዕውቀትም ይህ ደካማ ይጠፋል እርሱም ክርስቶስ የሞተለት ወንድም ነው። እንዲሁም ወንድሞችን እየበደላችሁ ደካማም የሆነውን ኅሊናቸውን እያቆሰላችሁ ክርስቶስን ትበድ ላላችሁ። ስለዚህም መብል ወንድሜን የሚያሰናክለው ከሆነ ወንድሜን እንዳላሰናክለው ለዘላለም ከቶ ሥጋ አልበላም።» በማለት የገለጸው ይህንን ነው። እንኳን ብዙ ክርስቲያኖችን አንድንም ሰው የሚያ ሰናክል ነገር በሐዋርያትና በመምህራን ዘንድ የተናቀ ነው። ቅዱስ ጳውሎስ መብላቱ የማያስነቅፈውን ሥጋ እንኳ ለመተው ከወሰነ አሁን ለቤተ ክርስቲያን ሲባል ብንተው ምን አለ? በመለያየትስ የምንጠቅመው ማንን ነው? በርግጥ በዚህ ጊዜ ይህን መፈጸሚያን ለቤተ ክርስቲያን ጥቅም ነውን? የሚለውን ሰናነሣ ደግሞ ከሥርዓተ ቤተ ክርስቲያንና ለቤተ ክርስቲያን ከማሰብ ይልቅ እልህ ኅልቶ ይታያል። የእልህ ፍጻሜው ደግሞ ፍላጎትን መከተል ነው። ፍላጎቱን የተከተለ ደግሞ መለየትን ያመጣል። «መለየትን የሚወድ ምኞቱን ይከተላል» ተብሏል። ምሳ. 18:1

የመለያየት ውጤቱ ሁልጊዜም አንድና አንድ ነው። ይኸውም ጥፋት ብቻ ነው። «እርስ በርስ የሚትለያይ መንግሥት ሁላ ትጠፋለች . እርስ በርሱ የሚለያይ ከተማም ሁሉ ወይም ቤት አይቆምም» ሲል ጌታችን አስተምሮናልና። ማቴ. 12:23 ዐሥራ ሁለቱ ነገደ እስራኤል በሮብዓም ዘመን ከሁለት በመከፈላቸው ምክንያት ኅይላቸው ስለደከመ ጸጋቸውም ስለተገፈፈ ጠላት እየተነሣ አንድ ጊዜ ዐሥሩን ነገድ ሌላ ጊዜ ደግሞ ሁለቱን ነገድ እየማረከ እያወረደ የመከራ ጽዋ ሲያጠጣቸው ኖረ። ከዚያ መለያየት በኋላ እስራኤል ለሁለት ሺህ አምስት መቶ ዓመታት ያህል ከመከራ ወደ መከራ እየተሸጋገረች ኖረች እንጂ ዕረፍት አላገኘችም። የአሁኑም ጠፊ የዚያው ውጤት ነው ማለት ይቻላል። ለዚህም ነበር ይህን አስቀድሞ የተመለከተው ልቦ አምላክ ቅዱስ ጳዊት «ናሁ ሠናይ ወናሁ አዳም ሰበ ይሔልው አንው ኅብረ። እነሆ ወንድሞች /ውሉደ ያዕቆብ . እስራኤል/ በኅብረት ቢቀመጡ በአንድነት ቢኖሩ መልካም ነው» ሲል ምኞቱንና መለያየታቸውን አንድ አድርጎ የገለጸው። የፍልስጥኤሞች ባለቤትነትም መነሻው የእስራኤል መለያየትና ስደት ነው።

እስልምናን ለዚህ ያበቃውና በዓለም ላይ ያንሰራፋውም በአብያተ ክርስቲያናት መካከል የተነሣው መለያየት ነው። ከከልቄዶን ገባኢ ጀምሮ የተፈጠሩት መለያየቶችን ተከትለው የሚመጡት መወጋገሞችና ሌሎች አላስፈላጊ ነገሮች ጠንካራ የክርስቲያን አገሮች የሚባሉትን ሰሜንና ምሥራቅ አፍሪካን፣ መካከለኛው ምሥራቅን ብቻ ሳይሆን አውሮጳና ሩቅ ምሥራቅንም ሳይቀር የችግሩ ስለባዎች አድርጓቸዋል።

ከመለያየት በኋላ የሚታዩ አንዳንድ አላስፈላጊ ነገሮች ደግሞ ሁል ጊዜም ለጥፋት ትልቅ ቦር ከፋቾች ናቸው። የሮማ ካቶሊክ በእርቶዶክስ ላይ የከፈተችው ዘመቻ እስልምናን አንደርድሮ ለማስገባት ታላቅ ቦርን ከፈተለት። የመስቀል ጦርነትን ተከትሎ በምሥራቅ እርቶዶክሶችና በአሪያንታል እርቶዶክሶች ላይ የከፈተችው ዘመቻ ቤዛንታይንን ለቱርክነት፣ ቁስጥንጥንያንም ለኢስታንቡልን አበቃቸው እንጂ ያተረፈው ትርፍ የለም። የእኛው የናግራን ዘማች አብርሃ ናግራንን ከኢትዮጵያ ገንጥሎ እገባሁ ማለቱ አገሪቱን አገረ እስላም ከማድረጉና ለዘላለም አንድናጣት ምክንያት ከመሆን አላለፈም። ምን አልባትም አብርሃ ነገሩን በእርጋታ ይዞ ከእናት አገሩ ራሱን ሳይለይ ቢቆይ ኑሮ እስልምና የእነ ጠርጠ ልስንና የእነ አውግስጢኖስን አገር /አሁን ሊቢያና ቱኒዢያ/ ቀርቶ ግብጽንም ሳይነካት ይችል ነበር። የሩሲያ ካህናት በ1917ኛው ልብስ ይለበስ ወይስ ቢጫ በሚል ክርክር ሰምጠው እርስ በርሳቸው ተወጋዝ። ይባስ ብለው የተወሰኑ ካህናት እና ጳጳሳት የሲኖዶሱን ውሳኔ ትተው የራሳቸውን ሐሳብ እንከተላለን በሚል ቤተ ክርስቲያኗን በጠበጥዋት። ይህም ሌኒን ማንም ሃይ ሳይለው የባልሼቪክን አብዮት እንዲያቀጣጥል ብሎም ቤተ ክርስቲያኒቱን በእጁ አስገብቶ የ 70 ዓመት የመከራ ዘመን እንድትገራ አደረጋት።

ካቶሊኮች ኢትዮጵያን በጣልያን ለማስወረርና ቤተ ክርስቲያኒቱንም ግብሯን ለውጠው የራሳቸው ለማድረግ ያሰቡት መለያየትን በመፍጠር ነበር። ፊትለፊት ተከራክሮ መርታት ያቃተውና በትምህርቱ የአንድንም ሰው ልቡና መማሪክ ያቃተው አልፎንዙ ሚንዴዝ ሁለት ደቀመዛሙርትን ቅባትና ጸጋ አድርጎ ለማሰልጠንና በሊቃውንቱ መካከል ክፍፍልን ለመፍጠር ግን አልተሳካውም ነበር። እንዳሰበውም መከፋፈሉ ይህለት አገሪቱን በመላኛነት እንድትከፋፈልና ታላላቅ አድባራትና ገጻማት ሳይቀሩ በቅባትና በጸጋ ትምህርት እንዲጠቀሙ አደረገ። በዚህ መለያየትም አገሪቱ አንድነቷን አጣች። የቤተ ክርስቲያን አገልግሎትም በእጅጉ ተዳከመ። ሊቃውንቱን ጊዜያቸውን በክርክርና በመነቃቀፍ እንዲያጠፋት አድርጓቸዋልና። በዚህ ምክንያት በግራኝ አሕመድ የፈረሱትን ሙሉ በሙሉ መገንባትና መመለስ፣ የተበረዘውንም ባሕልና ትምህርት ማረም ቀርቶ እርስ በእርስ መደማመጥም ፈጽሞ ጠፋ። በዚህ ምክንያት እስካሁን ድረስ ቤተ ክርስቲያን የምትወቀስበት የሶማሌ፣ የደቡብና የምዕራብ ኢትዮጵያ ቦታዎች ጠፍና ምድረበዳ በመሆን ቆይተው ለእስልምናው ተመቻቹለት። ስለዚህም በምጽዋ ወደብና በሐረር የጀመረው የእስልምና ጭላንጭል መሐል አገር ዘልቆ ለመግባትና መስገዱንም ለማስፋፋት በቃ። ይህ ብቻ አይደለም እጅግ ብዙ ጥፋቶች ደረሱ። በመለያየት ምክንያት።

አሁንም ቢሆን በቅን ኅሊናና በንጹሕ ልብ ቁጭ ብሎ ስለልጅቹ የሚጨነቅና የሚያስብ ወላጅ ካለ ከአሁኑ ጉዳይ በላይ አሳሳቢ ነገር ይገጥመዋል ለማለት ያስችግራል። ማንንም ከመንቀፍና በማንም ላይ ከመፍረድ በፊት እንዲሁም ድርጊቱን ይዞ ከመሮጥ

ለዘገለፈ ሥርየት ወለዘይመጽእ እቅቦት

ቆም ብሎ ደግሞ ደጋግሞ ማሰብን ይጠይቃል። «የሰነፍ አፍ ለራሱ ጥ ፋት ነው። ከንፈሩም ለነፍሱ ወጥ መድ ነው» እንደተባለ። ምሳ.18:7 ዙሪያችንን የከበቡን አማሌቃውያን፣ ዓይን ዓይናችንን የሚያዩትን ደቂቀ እስማኤል የሚያስቡትን እናውቅ ይሆን? ውሉደ ልዩንስ ምን እያዘጋጁልን ይሆን? መለያየታችን ለእነርሱ ምን ጊዜም ደስታ ነው። ስለዚህ «እኔ ከሞ ትኩ፤ ...» የሚል ሰው ካልሆነ በቀር ነገን ለሚያስብ ሰው አፋ እንዳመጣ ሊኖር ግድ የለሽ ሆኖም ሊኖር አይችልም። አርቆ የሚያስብና ከታሪክ የሚማር ትውልድ ዛሬም እንደ ዳዊት «ናሁ ሠናይ ወናሁ አዳም ሰበ ይሄልው አበው ኅቡረ» እያለ መመ ኘቱ፤ መጸለዩ፤ በሚችለው መድከሙ አይቀሬ ነው።

አበው እንደሚሉት ላለፈ ክረምት ቤት ባይሠራም በክረምቱ የተጎዳው ቤት ግን የፈረሰው መጠገኑ፣ የወደቀው መነጣቱ የላላውና የወላለቀውም መቃናቱና መጥበቁ ወደ ቀደመ ክብሩም መመለሱ አስፈላጊ ጉዳይ ነው። የተጎዳው ቤት ካልተጠገነና ወደቀደመ ሁኔታው ካልተመለሰ ግን እንኳን ሌላ ተጨማሪ ክረምት ሊያልፋበት ቀርቶ በጋራም አያስቀምጥም። በቀን የፀሐይ ሀሩር፣ አጥራ፣ ወፍ፣ በሌሊትም ብርዱና ቁሩ፣ አራዊቱም ዕረፍት ይነግራሉ። እንደዚሁም ሁሉ ልዩነቶች በጊዜያቸው ካልተ ፈቱ በቀን አለዋፍ በሌሊት አራዊትን አስጠግተው ምእመናንን ለሃይማኖት ዝለት እና ለምግባር ውድቀት ውለው አድረውም ለሌላ የከፋ ነገር አሳልፈው መስጠታቸው አይቀሬ ነው። ስለዚህ ለመፍትሔው ማሰብን መጨነቅንና መጸለይን የሚቀድም ሌላ ነገር ሊኖር አይችልም።

በቤተ ክርስቲያናችን ታሪክም ሆነ በኢትዮጵያዊነታችን ችግሮችን በውይይት የመፍታት የዳበረ ልምድ አለን። በዓፄ ዘርዓ ያዕቆብ ዘመነ መንግሥት በደብረ ምጥማቅ ጉባኤ የተፈታው ሰንበትን የተመለከተው ክርክር ለዚህ ምሳሌ ሊሆን ይችላል። በአንድ ሰንበት እና በሁለት ሰንበት ጉዳይ የተግባሩ ክርክርና ልዩነት ተፈጥሮ ቢቆይም ንጉሠ መድረኩን ፈጥረው ለውይይት ሲጠሩ ግን ሁሉም በደስታ ተቀብለው ችግራቸውን ፈትተው የቤተ ክርስቲያንን አንድነት አጽንተዋል። ግብጻዊው ጳጳስ በጣል ያን ወረራ ሸሽተው ሲሔዱ ኢትዮጵያውያን ኤጎስ ቆጶሶት ከመካከላቸው መርጠው ሊቀ ጳጳስ በመሾማቸው ምክንያት የግ ብጽ ቤተ ክርስቲያን የፈጸመችው ውግዘትም በውይይት ተፈትቷል። ታዲያ ይህ ሁሉ ተጨባጭ ልምድ ያላት ቤተ ክርስቲያን ዛሬ በልዩነት እንዴት ትቀጥላል? ትላንት መወያየትን የምታውቅ ዛሬ እንዴት ይችግራታል? ችግሮች በተፈለገው መጠን መኖራቸው መፍትሔውን ሊያርቀው አይችልም። እንዲያውም ወደፊት ተመሳሳይ ችግር እንዳይፈጠር በር የሚዘጋ መፍትሔ በማስቀመጥ ቤተ ክርስቲያንን መጥቀም በታሪክም ተወቃሽ ከመሆን መትረፍና ተመስጋኝ የሚያደርግ ሥራ መሥራት ይገባል።

ፍጹሙና እውነተኛው መፍትሔ ደግሞ ይቅርታና ሥርየት ብቻ ነው። ከሰዎች ጋር ያለውን በይቅርታና በዕርቅ፣ ከእግዚአብሔር ጋር ያለውን በንስሐና በሥርየት ዘግቶ መጭውን ሕይወት በአንድነትና በፍቅር መንዝ ያስፈልጋል። የአገር ሽማግሌዎች፣ የአድባራትና የገዳማት አለቆች፣ ምሁራንና ወጣቶች፣ ወንዶችና ሴቶች፣ ልጆችና ፀዋቂዎች በአንድነት አሳብና በአንድ መንገድ ላይ መሆን የመጀመሪያው አስፈላጊ ነገር ነው። በውጭ አገር ያለው በአገር ውስጥ ካለው ወገኑ ጋር በመሆን ለሥርየት መዘጋጀት ያስፈልጋል። ይህ ደግሞ እያንዳንዳችን በልባችን ያለውን ክፋት በመተው ይቅር በማለትና ይቅርታ በመጠየቅ ሊጀመር ይገባዋል። ከዚህ በኋላ በአስተዋይ ሽማግሌዎች አማካኝነት ልዩነቶች እንዲፈቱ መጣር ያስፈልጋል።

ሥርየት የማይፈታው ችግር የለም። ነገሮች አንድ ቦታ ላይ እንደሚጀመሩ ሁሉ አንድ ቦታ ላይም ሊቆሙ ይችላሉ። ጥ ፋ ትና በደል ከአዳም ጀምሮ አለ። ሁልጊዜም የሚፈታው ግን በይቅርታና በሥርየት ነው። ሊቀ ሐዋርያት ቅዱስ ኃጥ ሮስ «ጌታ ሆይ ወንድሜ ቢበድለኝ ስንት ጊዜ ልተውለት ? እስከ ሰባት ጊዜን ? » ባለው ጊዜ ጌታ «እስከ ሰባ ጊዜ ሰባት እንጂ እስከ ሰባት ጊዜ አልልህም» ያለው ይቅርታና ሥርየት በቁጥርና በጊዜ የማይወሰን ሁልጊዜም የሚፈጸም በመሆኑ ነው። ማቴ.18:21 ስለዚህ አሁንም ለውይይትና ለሥርየት ጊዜ አለ። ልዩነቶችን ውይይት ያቆማቸዋል። ይቅርታ ይፈታቸዋል። ሥርየትም በአንድነት ያጸና ቸዋል። ይልቁንም ደግሞ በቤተ ክርስቲያን ውስጥ ያለን ችግር ያለ ሥርየት ልንፈታው አንችልም። ሥርየትን ኑዛዜ፣ ኑዛዜንም ውይይት ይቀድማቸዋል። ውይይት ከሁሉም ይቅደም እንጂ የመጨረሻውን «ዕቅቦትም» የሚወስነው እርሱው ነው። ስለዚህ እንደ ጸሎታችን እንደ ዕለት ተዕለት ሕይወታችን ያለፈውን በይቅርታ ፈትተን ለሚመጣው ደግሞ ችግሮቻችን የምንፈታ ባቸውን መንገዶች ቀደሰን ወደ አንድነታችን መፍጠን ይጠበቅብናል። አባቶች ሆይ ስትናዝዙን የምንሰማውን «ለዘገለፈ ሥርየት ወለዘይመጽእ እቅቦት»ን በዚህ ጉዳይ ላይ ስትተገብሩ ማየትን ሁሉም ይጠብቃልና።

ወስብሐት ለእግዚአብሔር

Mahibere Kidusan©2005, All Rights Reserved
አስተያየት ለመስጠት: webmaster@eotc-mkidusan.org